

ELFENSTOF

Elfenstof
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

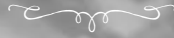
Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Oorspronkelijke titel: *Need*
Auteur: Carrie Jones
Omslagontwerp: Jen Minkman
Vertaling: Jen Minkman
Tekstredactie: Marieke Veringa
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave april 2022
NUR 285
ISBN: 978-94-93265-07-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

FOBOFOBIE

Angst voor fobieën

Iedereen heeft angsten, toch?

Ik vind ze geweldig.

Ik verzamel angsten zoals andere mensen postzegels verzamelen, wat me meer een freak doet lijken dan ik eigenlijk ben. Maar ik houd me ermee bezig. Met angsten, dus. Fobieën.

Je hebt natuurlijk van die typische, veel voorkomende fobieën. Veel mensen hebben hoogtevrees of zijn bang voor liften of spinnen. Die fobieën zijn saai. Ik ben een fan van coole fobieën. Zoals nelofobie: de angst voor glas. Of arachibutyrofobie, de angst dat er pindakaas aan je mond blijft kleven.

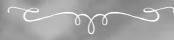
Ik ben natuurlijk zelf niet bang voor pindakaas, maar hoe cool is het dat er een naam voor is?

Het is een stuk makkelijker om dingen te begrijpen als je ze eenmaal een naam geeft. Het is het onbekende dat me het meeste angst aanjaagt.

Ik ken de naam van die fobie trouwens niet, maar ik weet dat ik hem heb: de angst voor het onbekende.

MNEMOFOBIE

Angst voor herinneringen

Vliegtuigen lijken te slingeren omdat je naar de lucht zit te staren en het je aan het denken zet over dingen. Allerlei dingen waar je misschien niet aan wilt denken, bedoel ik.

Mnemofobie is een echte angst. Ik heb hem niet verzonnen. Ik zweer het. Je kunt bang zijn voor je herinneringen. Er is geen gemakkelijke uitknop voor je hersenen. Het zou echt heel tof zijn als die er wél was.

Dus druk ik mijn vingers tegen mijn oogleden, zodat ik me niets meer herinner. Ik concentreer me op het heden, het nu. Dat is wat mensen in talkshows je altijd vertellen: *leef voor vandaag*.

Ik heb een wit draadje rond mijn vinger gewikkeld toen mijn vader stierf. Ik heb het nog steeds, om me eraan te herinneren dat ik ooit dingen voelde, ooit een vader had, een leven. Het zit zo gedraaid dat de knoop tegen mijn pink aan zit. Ik beweeg het rond, net op het moment dat de man naast me zijn benen kruist en met zijn monsterlijk grote schoen tegen mijn dij stoot.

‘Sorry,’ zegt hij.

‘Maakt niet uit.’ Mijn vingers besluiten al mijn Amnesty International *Urgent Action* papieren weg te stoppen, die me smeken om nog meer brieven te schrijven namens gemartelde monniken of vermiste studenten.

‘Niet slecht bedoeld, maar gaat het wel goed met je? Je ziet er

MNEMOFOBIE

een beetje uit als een zombie.’

Ik slaag erin mijn hoofd te draaien om hem aan te kijken. Hij heeft een dikke neus en hangwangen. Een typische witte zakenman-uitstraling. Mijn mond beweegt. ‘Wat?’

Hij lacht. Koffieadem lekt uit zijn mond. ‘De hele vlucht heb je op de automatische piloot gestaan; die brieven zitten schrijven om de wereld te redden, maar je bent net een zombie.’

Iets in mij krimpt in elkaar. ‘Mijn vader is net overleden. Mijn stiefvader, eigenlijk, maar ik noem hem mijn vader. Hij wás mijn vader. Hij heeft me opgevoed.’

De man verliest op slag zijn hartelijke “ik-zal-wel-voor-je-zorgen” glimlach. ‘O. Gecondoleerd.’

Ik heb medelijden met zijn onhandige manier van converseren. ‘Het is al goed. Ik ben gewoon...’ Nou ja, wat zal ik zeggen? Dood vanbinnen. Zombieïg? Dat is niet eens een woord. Verzombied?

Hij blijft me aankijken. ‘Dus, ben je op weg terug naar de uni of naar school? Zit je soms op school in Maine?’

Ik schud mijn hoofd, maar ik kan het hem niet allemaal uitleggen. Ik kan het niet eens allemaal aan mezélf uitleggen. Mijn moeder heeft me hierheen gestuurd omdat ik al vier maanden niet kan lachen. Vier maanden lang heb ik niet kunnen lachen, huilen, voelen of überhaupt iets kunnen doen.

‘Ik ga bij mijn oma logeren,’ slaag ik er uiteindelijk in te zeggen.

Hij knikt, kucht en zegt dan: ‘O. Dat is gezellig. Niet de beste tijd van het jaar om Maine aan te doen, dat wel. Het is er winter. En koud als de noordpool.’

Mijn grootmoeder – officieel stiefgrootmoeder – haalt me op van Bangor Airport in Maine, waarschijnlijk het kleinste vliegveld met de langste landingsbaan ter wereld. Ons vliegtuig landt en ik zie een zonloze lucht. Zal je net zien. Je weet dat dingen niet goed gaan aflopen als zelfs de lucht grijs en koud is.

Ik kijk naar mijn winterjas, maar trek hem niet aan. Dan is het net of ik te snel toegeef.

CARRIE JONES

Het is pas eind oktober, toch? Hoe erg kan het zijn?

Heel erg, blijkt al snel.

Koude lucht stroomt naar binnen zodra de stewardess de vliegtuigdeur opent. Ik ril.

'Toto, seems like we're not in the tropics anymore,' zegt de man naast me. Hij haalt een winterjas uit zijn handbagage. Goh, hij is veel slimmer dan ik dacht. Mijn vader zei altijd dat we het beste van mensen moesten verwachten.

Mensen zeggen dat mijn vaders hart hem aanviel, maar de waarheid is dat zijn hart hem in de steek liet. Het besloot niet meer te kloppen, het kostbare bloed niet meer door zijn aderen te laten stromen. Dat hart kreeg een infarct en faalde.

Hij stierf op onze keukenvloer naast een waterflesje dat ik had laten vallen. Het lijkt wel een scène uit een slechte film, maar het is echt zo gebeurd.

Natuurlijk glijd ik weer uit op de trap die vanuit het vliegtuig naar beneden leidt en het asfalt op. De man achter me (oftewel mijn vliegtuigstoelgenoot) grijpt me bij de arm.

'Het is vast moeilijk om de wereld te redden als je jezelf niet eens kunt redden,' zegt hij, bijdehand klinkend.

Ik struikel nog wat na en er begint zich een knoop in mijn maag te vormen.

'Hoe bedoelt u?' vraag ik, ook al heb ik heus wel begrepen wat hij zei. Ik kan gewoon niet geloven dat hij zoiets heeft gezegd. Het is zo gemeen. Hij herhaalt de woorden niet.

De wind loeit en mijn haren slaan tegen mijn wang. Ik buk me, alsof dat me zal beschermen tegen de wind.

'Tja, dit is typisch Maine,' zegt de stewardess onderaan de trap. Ze lacht er niet bij.

Waar ik nu op dit moment bang voor ben, is hulpeloos moeten toekijken hoe mijn vader sterft aan een hartaanval op onze keukenvloer.

Maar dat is al gebeurd, toch?

MNEMOFOBIE

Dus ga ik voor mijn op één na grootste angst: angst voor de kou. Dit is cheimafobie, ook wel bekend als cheimatofobie of frigofobie. Er zijn behoorlijk wat woorden voor.

Ik ben niet gewend aan de kou, maar ik zal er wel snel aan wennen. Je moet tenslotte je angsten onder ogen zien. Dat is wat mijn vader altijd zei. *Je moet ze gewoon onder ogen zien.*

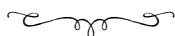
Dus om ze onder ogen te zien, zing ik er een soort liedje over. Bij elke glibberige voetstap die ik op het asfalt op weg naar de terminal zet, fluister ik er een.

Cheimatofobie.

Frigofobie.

Cheimafobie.

Waarom helpt het benoemen van een bepaalde angst eigenlijk helemaal niet?

Oma Betty wacht op me in de terminal. Zodra ze me ziet, loopt ze als een soort waggelende houthakker naar me toe en omhelst me met die lange armen van haar. Ze is net zo gebouwd als mijn vader en ik leun een beetje tegen haar aan. Ik ben blij om bij iemand te zijn, maar tegelijkertijd wens ik dat zij hém was.

‘Nou, wat leuk om je weer te zien. Zware reis gehad?’ vraagt ze, en ze duwt me de parkeerplaats op en haar enorme zwarte pick-up truck in. Ze bergt mijn koffer en rugzak achterin op. We hebben de rest van mijn spullen uit Charleston al verscheept. Niet dat al die T-shirts en mouwloze hemdje me in Maine veel goeds zullen brengen. Ze komt naar de bestuurdersstoel toe en glimlacht naar me terwijl ik me op de passagiersstoel wurm.

‘Dit is echt een *monster truck*, Betty,’ zeg ik, terwijl ik probeer lekker te gaan zitten. Ik begin te rillen. Ik kan het niet helpen. Al mijn botten voelen gebroken van de kou. ‘Je auto is gigantisch.’

CARRIE JONES

Ze slaat op het dashboard en lacht. ‘Dat je het maar weet. Met deze kar op de weg kun je mensen tenminste een poepie laten ruiken.’

‘Een poepie?’

‘Een drolletje dan? Ik wil je gevoelige karakter niet aantasten met mijn geklets.’

Gevoelige karakter? Ik moet bijna lachen, maar ik kan het niet. ‘Is deze nieuw?’

‘Yep. Heeft je moeder je uitgezwaaid?’ vraagt ze.

‘Ze moest huilen.’ Mijn vinger gaat langs de rand van het raam en de deur en stopt daar. ‘Ik voelde me vreselijk toen ze zo moest huilen.’

Ik durf op te kijken in haar ogen. Ze zijn licht amberbruin, net als die van mijn vader. Ze gaan bij de ooghoeken een beetje schuin omhoog. Een heel klein beetje maar. Haar blik wordt wat zachter als ik naar haar staar. Omdat ik mijn biologische vader niet ken, is oma Betty de enige grootouder die ik heb. De ouders van mijn moeder stierven al toen ze nog een tiener was. Mam trok in bij Betty en haar man, Ben, en bij mijn vader natuurlijk, terwijl ze haar middelbare school afmaakte. Het was geweldig van Betty om haar zo in de familie op te nemen, net zoals ze mij heeft opgenomen.

Betty knikt en zet de auto aan. ‘Dat kan ik me voorstellen. Het is moeilijk voor haar om je te laten gaan.’

‘Dan had ze me maar niet bij jou moeten dumpen.’

‘Is dat wat je denkt dat dit is?’

Ik haal mijn schouders op en leg mijn handen in mijn schoot.

‘Ze probeert je gewoon...’ begint Betty.

‘Wat? Weer normaal te maken?’ Ik lach, maar het klinkt hard en bitter en niet als iets dat uit mijn keel zou moeten komen. Het galmt als het ware in mijn borstkas. ‘Ze stuurt me naar een staat waar de bevolkingsgroei al jaren op nul staat om me normaal te maken?’

‘Beetje bitter hoor, liefje.’

MNEMOFOBIE

‘Ja. Ik weet het. Het spijt me.’

Betty lacht. ‘Bitter is beter dan niets. Je moeder zegt dat je erg depressief bent geweest. Je lijkt in niets op je normale, koppige, red-de-wereld-persoonlijkheid.’

‘Hij is dóód, Betty.’

‘Ik weet het, liefde. Maar hij zou willen dat wij blijven leven. God, dat klinkt zo cliché, maar het is wel waar.’

Betty is een behoorlijk coole oma. Ze stond aan het hoofd van een levensverzekeringsmaatschappij, maar toen stierf mijn grootvader en ging ze met pensioen. Erna had ze niets beters te doen dan golfen of vissen, dus besloot ze wat nieuwe dingen te proberen.

‘Ik ga mezelf verbeteren en daarna de gemeenschap,’ had ze tegen mijn vader gezegd. Dus begon ze met hardlopen en trainde ze tot ze op haar vijfenzestigste mee kon doen aan de Boston Marathon. Toen ze dat doel eenmaal had bereikt, ging ze voor een zwarte band in karate. Daarna besloot ze om een ambulance-medewerker te worden. Dus dat is wat ze nu doet: ze is de hoofd-hulpverlener voor Downeast Ambulance in Bedford. Maar ze laat zich niet betalen.

‘Ik heb pensioen. Ik wil dat ze salaris aan jonge mensen met een gezin geven,’ legde ze mijn vader uit toen ze voor het eerst op de ambulance begon. ‘Het is gewoon eerlijker zo.’

Oma Betty houdt van eerlijk.

‘Ik weet niet hoe eerlijk het is dat jij opgescheept zit met een ouwe trut als ik,’ zegt ze als we over Route 1A richting Bedford rijden.

Ik haal mijn schouders op omdat ik er niet over wil praten.

Oma Betty merkt het op. ‘De bomen zijn mooi geel, hè?’

Dat is haar manier om me er niet over te laten praten.

‘Nou, inderdaad,’ zeg ik. We rijden langs allerlei bomen die verkleurd zijn door de herfst. Het is een laatste uitspatting, ik weet het. Al snel zullen ze er kaal en dood uitzien. De bladeren zijn prachtig, maar ze hangen nog maar net aan de takken. Nog even en

CARRIE JONES

ze vallen eraf. Er zijn er al een hoop gevallen. Ze zullen rotten op de grond en dan worden opgeraapt, verbrand, vertrapt. Het is niet eenvoudig om een blad te zijn in New England.

Ik ril weer.

‘Je weet dat we allemaal bezorgd om je zijn?’

Ik haal mijn schouders op: meer kan ik qua energieniveau even niet aan.

Betty zet de verwarming hoger en die blaast in mijn gezicht. Ze lacht. ‘Je lijkt wel een model zo, met de ventilator die je haar omhoog blaast zodat je er sexy uitziet.’

‘Mocht ik willen,’ mompel ik.

‘Je went wel aan de kou,’ zegt oma Betty.

‘Het is zo anders dan Charleston, zo koud en somber...’ Ik leg mijn hoofd in mijn handen en besef dan hoe melodramatisch dat eruit moet zien. ‘Het spijt me. Ik ben aan het zeuren.’

‘Je mag best zeuren.’

‘Nee, dat mag niet. Ik háát zeuren. Ik heb niets om over te zeuren, zeker niet tegen jou. Maine is gewoon niet zo weelderig of levendig, weet je. Het lijkt wel of de hele staat zich klaarmaakt om de hele winter onder sneeuw bedolven te worden. Het seizoen van de dood. Zelfs het gras lijkt het te hebben opgegeven.’

Ze lacht en zet een griezelig stemmetje op: ‘En de bomen. Ze omsingelen je zodat je in de verte niets meer kunt zien en je niet meer weet wat er op de grond ligt, verstopt in de varens of achter de boomstammen en de struiken.’

Mijn hand drukt tegen het koude glazen raam. Ik maak er een handafdruk.

‘Het is geen horrorfilm, Zara.’ Ze glimlacht naar me, zodat ik weet dat ze met me meeleeft, maar me ook plaagt. Dit is hoe Betty is.

‘Ik weet het.’

‘Maine is koud vergeleken met Charleston, dat wel. Je moet je hier goed aankleden.’

‘Yep.’

MNEMOFOBIE

Cheimafobie.

‘Zeg je nog steeds al die fobieën op?’ zegt ze dan.

‘Zei ik ze net hardop?’

‘Yep.’ Haar hand verlaat het stuur en ze klopt even op mijn been voor ze de verwarming weer wat hoger zet. ‘Ik heb daar een theorie over.’

‘O ja?’

‘Ja, ik denk dat jij een van die mensen bent die geloven dat als je iets een naam kunt geven, je het kunt overwinnen, en dat is wat je zult moeten doen na de dood van je vader. En ik weet dat het pijn doet, Zara, maar...’

‘Betty!’

Plots staat er een lange man aan de kant van de weg. Pal naast de rand. Hij beweegt niet, staart alleen.

Betty stuurt de truck over de dubbele gele streep en brengt ons dan terug waar we horen.

‘Verdomme!’ schreeuwt ze. ‘Idioot!’

Ze hijgt een beetje. Mijn handen omklemmen mijn veiligheids gordel.

Betty ademt een paar keer diep in en uit en zegt: ‘Ga niet praten zoals ik, anders vermoordt je moeder me nog.’

Het lukt me eindelijk om iets te zeggen. ‘Zag je hem?’

‘Natuurlijk zag ik hem. Die idioot stond pal aan de kant van de weg. Het is maar goed dat ik hem zag, anders had ik hem overreden.’

Ik staar haar aan en probeer te begrijpen wat ze zegt. Dan kijk ik achter ons, maar we zijn een bocht om gegaan en zelfs als die lange man er nog stond, zou ik hem niet meer kunnen zien.

‘Zag je hem écht?’ vraag ik.

‘Natuurlijk. Waarom vraag je dat?’

‘Je zult denken dat ik gek ben.’

‘Dat dacht ik allang.’ Ze lacht, dus ik weet dat ze een grapje maakt.

CARRIE JONES

‘Je bent een gemene oma.’

‘Ik weet het. Dus, waarom die vraag?’ Ze is niet het type om op te geven, dus ik probeer het volgende op nonchalante toon te zeggen. ‘Ik blijf maar denken dat ik overal dezelfde kerel zie. Die lange, donkerharige, bleke kerel van net. Maar dat kan hem niet zijn.’

‘Heb je die man ook in Charleston gezien?’

Ik knik. Ik wilde dat mijn voeten de vloer konden raken, dan zou ik me niet zo dom en klein voelen.

Ze denkt een fractie van een seconde na. ‘En nu zie je hem hier?’

‘Ja. Ik weet het: het is gek en vreemd.’

‘Het is niet gék, schat, maar het is zeker vreemd.’ Ze toertert naar een andere vrachtwagen die de andere kant op komt. ‘Dat is John Weaver. Hij bouwt huizen. Vrijwillige brandweerman, goeie vent. Zara, schat, ik wil je niet bang maken, maar ik wil dat je ‘s nachts in huis blijft, oké? Geen gekke dingen doen, niet naar buiten gaan.’

‘Wat?’

‘Doe deze oude vrouw een plezier en luister naar me.’

‘Vertel me dan waarom.’

‘Een jongen is vorige week vermist geraakt. Brian Beardsley. Mensen zijn bezorgd dat er iets met hem gebeurd is.’

‘Hij kan ook gewoon weggelopen zijn van huis.’

‘Misschien. Misschien ook niet. Maar dat is niet de enige reden. Kijk, mijn werk draait om het redden van mensen, toch? En ik weet dat je gewend bent om in Charleston nog ‘s avonds laat op straat te joggen, maar er zijn hier niet zoveel straatlantaarns. Ik wil niet mijn eigen kleindochter van de weg hoeven schrapen, begrepen?’

‘Natuurlijk.’ Ik staar naar de bomen en dan begin ik te lachen omdat het allemaal zo belachelijk is. ‘Ik jog niet veel meer.’

‘Je doet überhaupt niet veel meer, heb ik gehoord.’

‘Nee.’ Ik pluk aan het touwtje rond mijn vinger. Het is een

MNEMOFOBIE

stukje van een tapijt dat mijn vader had gekocht. Vroeger was het wit, maar nu is het dofgrijs.

Ik huiver. Oma Betty en ik praten de rest van de rit wat bij en ik probeer haar de les te lezen over het effect van de oorlog tegen terrorisme op mensenrechten. Ik heb mijn hoofd er echter niet bij, dus de meeste tijd zijn we vrij stil.

Ik vind het niet erg.

‘Bijna thuis,’ zegt ze. ‘Ik wil wedden dat je moe bent.’

‘Een beetje.’

‘Je ziet er moe uit. Je bent bleek.’

Betty’s huis is een grote tweelaagse bungalow met cederhouten dakbedekking en een veranda. Het ziet er knus en warm uit, als een verborgen hol in de koude bossen. Ik weet van wat mijn moeder me verteld heeft dat er drie slaapkamers boven zijn en één beneden. De binnenkant is gemaakt van hout en baksteen, met een hoog plafond in de keuken en een houtkachel in de woonkamer.

Het eerste wat Betty doet als we de oprit oprijden is met haar hand naar de Subaru gebaren die daar geparkeerd staat.

Mijn mond valt open. Ik slaag erin te zeggen: ‘Hij heeft nog steeds een TE KOOP sticker op het raam.’

‘Ja, hij is gloednieuw. Rijden in Maine valt niet mee. Ik wil dat je veilig bent. En ik kan je niet overal naartoe rijden als een of andere *fucking* chauffeur.’

‘Betty, je vloekt!’

‘Altijd. Wen er maar aan.’ Ze kijkt me aan. ‘En, vind je het een mooie auto?’

Ik sla mijn armen om haar heen en ze grinnikt, terwijl ze op mijn rug klopt. ‘Zo indrukwekkend is het niet, lieverd. Hij staat nog steeds op mijn naam, weet je. Niets bijzonders.’

‘Jawel, dat is het wel.’ Ik spring uit de truck en ren naar de auto, het koude metaal omhelzend tot mijn vingers stijf bevroren zijn en Betty me naar binnen sleurt.

‘Ik verdien dit niet,’ zeg ik.

CARRIE JONES

‘Natuurlijk wel.’

‘Nee hoor.’

‘Laat me niet opnieuw vloeken. Zeg gewoon bedankt en wees er klaar mee.’

‘Bedankt en wees er klaar mee,’ herhaal ik braaf.

Ze snuift. ‘Brutale vlegel.’

‘Ik vind... ik vind het geweldig, Betty.’ Ik gooi mijn armen weer om haar heen. De auto is het eerste goede aan Maine. Het is het eerste goede ding dat me in een lange tijd is overkomen.

Natuurlijk moeten mensen in derdewereldlanden hun hele leven sparen voor een auto en daar op de oprit staat er gewoon een te wachten op mij. Mijn hoofd tolt.

‘Ik verdien dit niet, Betty,’ zeg ik weer, als we in haar gezellige huiskamer zijn. Ze buigt zich voorover en stookt een vuurtje in de houtkachel met verfrommeld papier en een stapel aanmaakhoutjes.

‘Genoeg van dat soort praat, Zara,’ zegt ze. Haar rug kraakt als ze opstaat. Het maakt me ervan bewust dat ze oud is. Het is moeilijk om dat te onthouden. ‘Je verdient een hoop dingen.’

‘Maar er zijn mensen die honger hebben. Mensen die geen huis hebben. Mensen die...’

Ze houdt een vinger omhoog. ‘Je hebt gelijk. Ik zeg niet dat je geen gelijk hebt, maar alleen omdat zij het zonder moeten stellen, betekent niet dat jij het óók zonder moet stellen.’

‘Maar...’

‘En het betekent ook niet dat je wat je hebt niet kunt gebruiken om het leven van anderen beter te maken.’ Ze zet haar hoed af en haalt haar handen door haar krullerige, grijzig oranjeachtige haar. ‘Hoe moet je vrijwilligerswerk doen zonder een auto? Of naar school? Hm?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Omdat ik het druk heb, Zara,’ gaat ze verder. ‘Hoewel ik mijn rooster heb veranderd, dus ik hoef geen nachtdiensten te draaien. We eten samen, lekker huiselijk.’ Ze glimlacht een beetje en haar

MNEMOFOBIE

stem wordt zachter. ‘Je bent net als hij.’

Ze bedoelt mijn vader. Mijn keel wordt dichtgeknepen, maar ik kan nog net fluisteren, ‘Hoe bedoel je?’

‘Altijd de wereld willen redden. Altijd bezorgd dat je te veel hebt terwijl andere mensen te weinig hebben,’ zegt ze. ‘En altijd proberen om onder school uit te komen.’

Ze loopt onelegant naar me toe en geeft me een snelle knuffel, gevolgd door een tik op mijn kont. Ze is soms zo’n “voetbalcoach” dat ik mijn moeder even bel, ook al wil ik dat eigenlijk niet.

‘Ik ben er,’ zeg ik als ze opneemt.

‘O, liefje. Ik ben blij dat je het gered hebt. Hoe is het daar?’

‘Koud.’

‘Klinkt net als het Maine dat ik me herinner.’ Ze lacht en valt stil. Ik luister naar de stilte en dan vraagt ze: ‘Ben je nog boos op me?’

‘Yep.’

‘Het is voor je eigen bestwil.’

‘Juist. Wist je dat er hier vorige week een jongen vermist is geraakt?’

‘Wat? Geef je oma eens aan de telefoon, wil je? Zara...ik hou van je.’

Ik gebaar naar Betty. ‘Ze wil met je praten.’ Dan zeg ik in de telefoon: ‘Ik hou ook van jou.’

Betty pakt de hoorn van me af, bedekt hem met haar hand en zegt: ‘Nou, ga maar naar je kamer en doe alsof je thuis bent. Het is de tweede deur aan de linkerkant. Je moet die auto morgen op het gemeentehuis laten registreren. En naar school. Het eerste wat je moet doen. Je gaat niet zitten mokken in huis.’

Ik knik en loop naar boven naar mijn slaapkamer. Terwijl ik op de trap sta, hoor ik nog net Betty’s zachte stem die zegt: ‘Ze ziet er niet uit als zichzelf. Je had gelijk.’ Ze loopt door de kamer naar de trap en staart me aan. ‘Luister je naar mijn gesprek met je moeder?’

Mijn keel gaat dicht. Ik slaag erin te knikken.

CARRIE JONES

‘Naar je slaapkamer, juffie!’

Ik ren de rest van de trap op en ga naar mijn slaapkamer. Met de kanten gordijnen en het knusse dekbed is mijn slaapkamer zo slecht nog niet. De muren zijn wit en niet van hout. Dozen met mijn kleren staan tegen de muur. Ik trek mijn spijkerbroek en capuchontrui uit en grijp de badjas die aan de achterste haak van de deur hangt. Er is een Z geborduurd in de dikke, babyblauwe stof. Ik wikkel hem om me heen en heel even voel ik me bijna gelukkig.

De warme douche om al het vliegveldvuil van me af te spoelen voelt heerlijk, ook al staan er badeendjes op de badkamertegels. Ik droog me af en ga terug naar mijn kamer.

Oma Betty laat me met rust terwijl ik het mijn plekje maak. Ik heb zelfs mijn Amnesty International poster opgehangen. Het is een kaars met prikkeldraad eromheen, het symbool van de organisatie. Ik staar naar het vlammetje en voel me bijna - maar niet helemaal - thuis. Ik haal mijn rapporten over Internationale Rechten net tevoorschijn als ze haar hoofd om de deuropening van mijn slaapkamer steekt.

‘Voel je je al thuis?’

‘Ja. Bedankt dat ik mocht komen.’ Ik laat de rapporten op een stapel liggen, sta op en glimlach naar haar.

Ze glimlacht terug en sluit een van de rolgordijnen. ‘Ik ben vereerd om tijd door te brengen met mijn enige kleindochter.’

Ik loop weg naar het andere raam om het rolgordijn daar te sluiten, maar ik wil eerst naar buiten kijken. Ik moet de kou wegvegen om naar buiten te kunnen kijken. Er zijn alleen maar bomen en duisternis, duisternis en bomen. Ik trek het rolgordijn naar beneden. ‘Ik heb echt geen zin om morgen naar school te gaan.’

Ze komt naast me staan. ‘Natuurlijk niet.’

‘Ik wil überhaupt niet echt veel doen.’

‘Ik weet het, maar het wordt vanzelf beter.’ Ze stoot met haar heup tegen de mijne en slaat dan een arm om mijn schouders, waardoor ik een zijdelingse knuffel krijg. ‘Je kunt altijd om

MNEMOFOBIE

sneeuwvrij bidden.’

Ik omhels haar terug. ‘Dat is een topidee. Misschien kan ik de sneeuwdans doen.’

Ze lacht, ‘Heeft je vader je dat geleerd?’

‘Ja. Je laat een ijsblokje in het toilet vallen en dan dans je rond terwijl je ‘Sneeuw’ zingt. Sneeuw. Sneeuw.’

‘Ja. Totdat hij smelt. Die zoon van mij. Ik mis hem echt.’ Ze nestelt zich even tegen me aan en klopt met haar sterke handen op mijn rug. ‘Maar ik ben blij dat je hier bent om me gezelschap te houden, egoïstisch of niet. Geen zorgen; het komt wel goed met je, Zara. Daar zorg ik voor.’

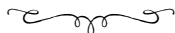
‘Ik weet alleen niet of ik het aankan om nu al naar school te gaan.’ Ik trek me terug en kruis mijn armen over mijn borst.

Ze kust de bovenkant van mijn hoofd. ‘Het komt wel goed met je, prinses. En als iemand je pest, zal ik ze opjagen voor je, oké?’

De gedachte aan mijn oude grootmoeder die normaal op de ambulance werkt en nu ineens iemand in elkaar wil slaan, maakt me aan het lachen, ook al weet ik dat ik niet om geweld moet lachen.

‘Ik meen het, Zara. Als iemand je lastigvalt, laat je het me weten. Alles wat je bang maakt of stoort, vertel je me. Dat is mijn grootmoederlijke plicht. Laat mij het regelen. Oké?’

Buiten blijft het sneeuwen. Huiverend kijk ik omhoog in haar ogen, amberkleurig als die van een wilde kat. De pupillen lijken een beetje uit te zetten omdat ze het zo serieus meent. Ik pak haar hand. ‘Afgesproken.’

Het gehuil maakt me wakker in het midden van de nacht.

Het is een langgerekt geluid, vol van verdriet.

Ik ril en ga rechtop in bed zitten.

CARRIE JONES

Er huilt weer iets buiten. Het is niet ver weg.

Coyotes?

Er volgt een reeks van opgewonden kreten en nog meer gehuil. Ik herinner me die film uit de biologieles over hoe coyotes zich gedragen als ze een prooi te pakken hebben. Dit klinkt een beetje zoals dat, maar niet precies als coyotes. Een dieper geluid misschien, als grote honden of wolven.

Ik loop naar mijn raam, doe de gordijnen open en kijk naar buiten. Wit bedekt het gazon en mijn auto. De maan glinstert, waardoor het lijkt alsof de sneeuw gemaakt is van kristallen of diamanten. Glimmend, stralend. Het is prachtig.

Ik adem uit. Had ik mijn adem ingehouden? Waarom zou ik mijn adem inhouden? *Omdat ik aan mijn vader denk.*

Mijn vader is hier opgegroeid. En hij zal deze sneeuw of dit huis of het bos of mij nooit meer zien. Hij is ervan afgesloten, afgesloten van mij, van het leven, een gevangene. Ik zou alles doen om hem te bevrijden.

Mijn hand drukt tegen het koude raamkozijn. Er beweegt iets aan de rand van het bos. Het is slechts een schaduw, een duisternis die iets donkerder lijkt dan de boomstammen en takken.

Ik hou mijn hoofd schuin en knijp mijn ogen half dicht om scherper te zien. Niets.

En dan komt het: het gevoel. Denkbeeldige spinnen scharrelen over mijn huid.

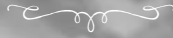
Mijn hand glijdt van het raam weg. Het gordijn valt dicht. Ik loop op mijn tenen terug naar bed, de afstand tussen raam en bed zo snel als ik kan overbruggend zonder te rennen.

‘Het is niets.’

Dat is het rotte aan liegen. Het is moeilijk om tegen jezelf te liegen en het echt te geloven. Het is veel beter om je angsten onder ogen te zien, de waarheid te accepteren en het daarbij te laten, maar dat kan ik niet. Nog niet.

DIDASKALEINOFOBIE

Angst om naar school te gaan

Het beste aan huilen is dat ik er altijd knock-out van ga. Ik heb vannacht heel goed geslapen, zelfs toen die stomme honden rond middernacht huilden. Het is maar goed dat ik geen cynofoob ben, want dan had ik de hele nacht liggen flippen. Het is nu stil.

De sneeuw dempt de buitenwereld en als mijn wekker afgaat, wil ik absoluut niet opstaan en het hoofd bieden aan het leven. Oma Betty's huis is te veilig en knus, vooral mijn bed. Toch trek ik mijn vermoeide lijf uit bed om uit het raam te kijken. Alles is bedekt met sneeuw en het is verdorie pas midden oktober.

'Dit klopt gewoon niet,' kondig ik aan tegen niemand in het bijzonder en ik trek de kanten gordijnen helemaal open. Het vreemde witte licht dat de sneeuw weerkaatst, drijft mijn kamer binnen.

Beneden staat ontbijt en ik ben alleen. Oma Betty heeft een briefje voor me achtergelaten in het midden van de tafel, vlak bij een vlek in het hout die op South Carolina lijkt. Ik slik en raak de plek aan waar Charleston zou liggen. Dan bekijk ik het briefje:

Zara... Ik ben op weg naar de ambulancepost. Een vrachtwagen is gekanteld op Route 9. Lichte verwondingen. School gaat gewoon door, je hebt niet hard genoeg gebeden. Helaas pindakaas. Ha-ha. Alle leerlingen in jouw jaar hebben gym

CARRIE JONES

vandaag, dus zorg dat je kleren bij je hebt. Rij voorzichtig. Het is glad buiten. Hier is een routekaart. Het is een vrij rechte weg. Rijd niet als het donker is. Ik ben voor het vallen van de avond thuis. Succes, moppie. Hier zijn je sleutels.

Ze heeft een pijl op het papier getekend die wijst naar de sleutels op tafel, alsof ik ze anders niet zou zien liggen.

Ik pak ze op en laat ze in de lucht bungelen. Eentje blijft haken aan het touwtje rond mijn vinger. Het raakt los.

De eerste ramp van mijn ochtend gebeurt al als ik de trap afren en tegen de boom bots. Een dun laagje ijs is verborgen onder de sneeuw en ik zie het niet. Ik wiebel, slip en zwaai met mijn armen tot ik recht tegen een grote denneboom bots. Ik hou hem stevig vast om te voorkomen dat ik met mijn gezicht tegen de bast klap.

‘Verdomme.’

Langzaam en voorzichtig loop ik verder. Als je je voeten niet optilt, kun je er als het ware overheen glijden zoals schaatsers dat doen; natuurlijk is dat een stuk lastiger op hakken.

‘De ene voet voor de andere,’ zeg ik tegen mezelf. ‘De ene voet voor de... ahhh!’

Nog een wankeling, nog een laatste armzwaai, en dan ben ik bij de auto en sta met mijn handen op de motorkap geleund. Ik blaas uit. Mijn adem maakt een wolkje in de lucht. Mijn mooie schoenen die ik in Charleston had gekocht? Helemaal bedekt met sneeuw. Naast mijn voetafdrukken staan afdrukken van Betty’s werklarzen. En er liggen kleine stukjes gouden glitter, van dat spul dat je gebruikt bij een kerstproject in de brugklas. Betty moet gisteravond nog naar de auto toegelopen zijn. Dat klopt: de TE KOOP sticker op de zijkant is eraf.

Ik stop even met denken, want het zijn niet de laarsafdrukken die ik interessant vind.

Totaal niet.

Vlak bij Betty’s voetafdrukken zijn enorme pootafdrukken te

zien, van een... hond? Ik denk dat het hondenpoten zijn. Katten worden niet zo groot. Ik hou mijn hoofd schuin. Ik wist niet dat Betty een hond had. Misschien is het dat wel wat ik hoorde janken om middernacht. Misschien is het dat wat ik zag aan de rand van het bos. Of misschien was het een wilde hond, wachtend in het bos om mij te bespringen, met rode, bloedrode ogen en blikkerende tanden en een monsterlijke bek.

Yep, dit is echt cynofobie.

Ik sla met mijn hand tegen mijn hoofd om te stoppen met malen.

‘Ik heb te veel Stephen King gelezen.’

Maar de waarheid is dat ik die griezelverhalen uit Maine niet meer gelezen heb sinds de brugklas, toen mijn vader me dat verbood.

Wat had hij ook alweer gezegd?

‘Ik hou van Stephen, maar hij geeft Maine een slechte naam.’

Als ik aan mijn vader denk, lijkt elke ademteug die ik neem een slok water. Ik trek mijn handtas over mijn schouder en klauter in mijn auto. Oma Betty heeft ook een briefje achtergelaten op het dashboard.

Zet de ontgooier aan. Dat is de knop met de kronkelende lijnen.

Ik vind de knop, maar mijn trillende vingers hebben moeite om hem aan te zetten. Koude lucht komt in volle vaart uit de roosters. Het is alsof je gekust wordt door de Verschrikkelijke Sneeuwman of een Stephen King horrormonster uit de hel die je ziel eruit zuigt. Of komt dat uit de Harry Potter boeken? Ik weet het niet meer.

De lucht slaat tegen mijn lippen. Ik zweer dat ik mijn tanden voel klapperen.

‘Geweldig.’

Het duurt vijf minuten voor de voorruit schoon zijn. Ik gebruik die tijd om terug het huis in te glippen en mijn muts te pakken, terwijl ik oplet of er geen hondsdolle beesten aan komen sluipen. Dan stap ik weer in de auto, rijd de oprit af en ontdek nog

een interessant weetje over ijs. Het is níét gemakkelijk om er op te rijden. Je kunt niet harder dan vijftig kilometer per uur; tenminste, als je niet per ongeluk op de andere rijbaan wilt komen.

Ijs is klote.

Tegen de tijd dat ik op school aankom, zijn mijn knokkels wit van de angst en slaat mijn hart met een miljoen slagen per minuut, dus ik ben niet zo blij als een of andere eikel in een mooie rode Mini Cooper me afsnijdt en met hoge snelheid de parkeerplaats voor me oprijdt. Hij heeft kettingen om zijn banden. Ze slippen niet.

‘Hé!’ roep ik als mijn remmen weer eens blokkeren.

Ik rijd naar een vrije plek, leg mijn hoofd op het stuur en adem uit. Ik zou die vent in de Mini wel een pak rammel willen geven, wat niet echt een geweldloze gedachte is. Maar in plaats daarvan zal ik vreedzaam en braaf zijn en mijn vader trots maken. Ik raak het touwtje rond mijn vinger aan, half los en gerafeld, maar nog steeds op zijn plek.

‘Ik zal niet gewelddadig zijn,’ zing ik mompelend. ‘Ik zal niet gewelddadig zijn. Ik ben vreedzaam en goed. Ik ben vreedzaam en goed. Ik wil tegen niemand mijn middelvinger opsteken.’

Ik zet de motor uit, dwing mezelf uit te stappen en wacht af.

De Mini Cooper-kerel springt uit de auto met een gratie die alleen echt goede atleten hebben en landt op de ijsvlakte zonder ook maar een beetje uit te glijden. Hij heeft laarzen aan. God, de jongens hier dragen laarzen: van die bruine, “ik-ben-een-timmerman” laarzen. Het is alsof ik de beschaafde wereld volledig verlaten heb.

Hij slaat het portier dicht, draait zich om en merkt eindelijk op dat ik besta. Wat aardig van hem.

Mijn hart staat even stil. Het begint ook weer te kloppen, maar het slaat veel sneller dan normaal als ik zijn ogen zie. Ik sta daar als bevroren en hij loopt over het ijs alsof hij over een grindpad of grasveld loopt. Hij glijdt niet één keer uit. Elke stap die hij zet brengt

DIDASKALEINOFOBIE

hem dichterbij naar me toe en hij stopt pas als ik de diepbruine irissen rond zijn pupillen zie, het kleine beetje stoppels op zijn wangen en kin (niet te veel, maar genoeg om te weten dat hij zich vast vaak moet scheren). Ik kan de muskus van zijn aftershave ruiken. Hij is zo dichtbij dat het lijkt alsof hij mijn territorium binnendringt - nee, mijn persónlijke ruimte. Ik doe een stap achteruit en glijd uit. Zijn hand reikt naar me en grijpt mijn elleboog, waardoor ik mijn evenwicht weer vind.

‘Voorzichtig. Het is hier glad,’ zegt hij, terwijl een glimlach over zijn gezicht trekt.

Ik zou terug willen lachen, maar ik heb het te druk met me vanbinnen helemaal verward voelen. Ik probeer zo zeker mogelijk van mezelf te klinken. ‘O. Ja.’

Zijn dikke, kastanjebruine haren wapperen mee met de wind. Hij snuift de lucht op. ‘Weet je zeker dat je in orde bent?’

‘Ik red me wel. Bedankt.’

Hij knikt en geeft me een flauwe glimlach plus een zwaai van zijn hand voor hij wegloopt. Eigenlijk is het meer schrijden. Hij is mooi, zelfs van achteren. Ik schud mijn hoofd om niet langer naar hem te staren en haast me naar de administratie. Ik duw de deur open. Die is een stuk lichter dan ik had verwacht. Hij komt met een grote klap tegen de muur. Mijn wangen worden helemaal warm. ‘S-sorry,’ stamel ik.

Het knappe, bleke meisje dat op dat moment een aankondiging doet op de intercom, kijkt me aan met een blik van: ‘Wie ben jij in godsnaam?’

Ik glimlach naar haar en probeer heel lief te kijken terwijl ik het nog een keer zeg. ‘Sorry.’

Het werkt niet. Ze gooit haar lange, roodblonde blonde haar over haar schouder en trekt haar lip op alsof ze een boze hond is. Ik trek mijn wenkbrauwen op alsof ik een heel coole hoofdpersoon in een of andere film ben. Touché.

Mijn verontschuldiging heeft wel effect op de administratrice.

Ze veert meteen op en loopt naar de balie. Ze doet me denken aan de Kerstvrouw, maar dan zonder de rode kleding en de suikeroekjes.

‘O! Jij moet Zara White zijn! Betty’s kleindochter.’ Ze duwt haar lange, dunner wordende haar achter haar oren als een klein meisje. ‘Je lijkt zo veel op je moeder. Het is echt opmerkelijk. Ik zou je overal herkend hebben. Jullie zijn net een tweeling... alleen heb jij ander haar. Jij moet het haar van je vader hebben.’

Ze neemt een adempauze in het midden van haar hyperblijve toespraak en ik grijp mijn kans.

Ik knik. ‘Yep, dat ben ik. Hallo. Ik moet me inschrijven voor mijn lessen. Sorry als dat extra werk voor u betekent.’

Het Gemene Aankondigenmeisje snuift en trekt haar neus op, maar de dame van de administratie lacht en zegt: ‘Wat lief, ze zegt sorry. Je moeder heeft je goed opgevoed, hoor, Zara. Het spijt me zo van je stiefvader, lieverd.’

De adem stukt in mijn keel maar het woord komt er toch uit. ‘Bedankt.’

‘Ik kende ze goed, weet je, jouw ouders...’

De dame zet haar bril af en kijkt me met lachende maar ook meelijdende ogen aan. Dan trekt ze de mouwen van haar vest naar beneden en haalt een map tevoorschijn, die ze op de balie neerlegt. Het Aankondigenmeisje rolt met haar ogen en draait zich om. De mevrouw van de administratie merkt het niet eens. Ze haalt er een lesrooster uit. ‘Alsjeblieft, liefje. Hier is een rooster voor je. Ik ben mevrouw Nix.’

Ik pak de computeruitdraai met mijn trillende hand aan. Het hele papier trilt mee. Jemig.

‘Het komt wel goed, schat. De eerste dag is het moeilijkst!’ Ze draait zich om naar het Gemene Aankondigingsmeisje. ‘Megan, wil jij Zara naar haar eerste les brengen?’

Megan. Wat een perfecte naam voor het Gemene Aankondigingsmeisje. Megans haten me altijd en deze Megan gaat

duidelijk geen uitzondering zijn.

Ze draait zich om en kijkt me aan. 'Ik moet nog meer aankondigingen doen.'

Mevrouw Nix slaat zichzelf voor haar hoofd. 'O, dat is waar ook.' Ze roept over haar schouder naar iemand achterin. 'Ian. Waarom breng jij Zara niet naar haar mentorklas?'

Megan grijnst en wijst naar mijn spijkerbroek. 'Mooie vredes-tekens, idiote hippie.'

Ik glimlach naar haar en mompel inwendig: 'Mooie schoenen gemaakt door kindsclaven in Azië, materialistische Barbie.'

Nadat ze me de rug heeft toegekeerd, leg ik een hand over mijn mond om er zeker van te zijn dat ik de woorden niet hardop zeg. Mevrouw Nix wipt op en neer op haar hielen, blijkbaar op de uitkijk naar Ian.

'Daar zit hij,' jubelt ze. 'Wil jij Zara naar haar klas brengen, schat?'

De jongen achterin het kantoor komt met zijn lange benen van achter een computer tevoorschijn en glimlacht me geringschattend toe. 'Ja hoor.'

Hij slentert naar me toe en komt zo dicht bij me staan dat ik mijn nek moet uitrekken om zijn lange, bleke gezicht te kunnen zien, waarboven een warrige, roodblonde haardos te zien is. Zijn alle jongens in deze stad lang? Mijn stiefvader was niet zo lang, hoewel ik altijd dacht dat hij dat was, vooral vergeleken met mij.

'Pullman is je mentor, oké. De mijne ook.' Ian schuift een rugzak achter zijn schouder, glimlacht naar me, en pakt mijn rooster. 'Heeft u haar kluisnummer, mevrouw Nix?'

Mevrouw Nix slaat zichzelf weer voor het hoofd. Als ze zo doorgaat, krijgt ze straks nog blauwe plekken. 'Ach ja natuurlijk, hier. Hoe kon ik dat nou vergeten?'

Ze schudt haar hoofd tegen zichzelf en glimlacht naar me.

'Sorry. Het is de leeftijd.'

'Geen probleem,' zeg ik. 'Dank u.'

CARRIE JONES

Ik werp een blik op Megan, verbaas me over hoe erg ze me nu al haat, en haast me het kantoor uit terwijl Ian voor me uit loopt. Hij merkt het en mindert vaart.

‘Sorry.’ Hij bloost. ‘Ik heb nogal lange benen.’

Ik grijns. Hij bloost nog harder en begint over zijn woorden te struikelen. ‘Ik bedoelde niet dat je klein was of zo. Ik bedoelde alleen dat mijn benen... nou ja... die zijn lang, weet je, en...’

Ik raak zijn arm aan. ‘Het is al goed.’

‘Echt?’

Hij glimlacht naar me. Het is zo’n klein jongenslachje, alsof hij net een chocoladekoekje aangeboden heeft gekregen terwijl hij koffie over het Perzische tapijt heeft gemorst.

‘Echt.’ Ik haal diep adem. ‘Doe je aan hardlopen?’

‘Dat kun je wel zeggen.’ Hij pakt me bij mijn elleboog. ‘Ik heb de *All-State* afgelopen lente gewonnen en ik was eerste in de New England...’

‘Opschepperswedstrijd,’ maakt iemand zijn zin mopperend af. Iemand die tegen me opbotst en me wegtrekt van Ian, wiens hand zich op een véél te beschermende manier om mijn elleboog vastklemt om normaal te zijn. De Mini Cooper-kerel zwaait naar me en zegt: ‘Pardon.’

Ik staar de Mini Cooper-jongen na. Zijn schouders zijn zo breed in die trui. Niet dat ik hem uitcheck of zo. En de trui ziet eruit alsof die van kasjmier is, wat nogal chique is voor Maine. Ze moeten hier dan toch dure winkels hebben, of misschien heeft hij hem online besteld.

Ian maakt een klein, grommend geluidje. Ik doe alsof ik het niet hoor, maar ik raak zijn arm weer aan, in een poging hem te kalmeren.

‘Wie is dat?’

Hij huivert en leunt voorover zodat ik hem kan horen. ‘Dat is Nick Colt, ook wel bekend als “slecht nieuws”’

Ik lach. ‘Serieus?’

DIDASKALEINOFOBIE

‘Hoe bedoel je?’ lans grote ogen staan droevig in zijn lange gezicht.

‘Sorry, maar iedereen hier klinkt alsof ze minstens vijftig jaar oud zijn: *hij staat ook wel bekend als slecht nieuws*. Wie zegt dat nou?’

Hij legt zijn hand op mijn schouder en stuurt me door de hal richting mijn mentorlokaal. ‘Zeggen mensen dat niet waar jij vandaan komt?’

‘In Charleston, bedoel je?’ Ik ben veel interessante manieren van spreken tegengekomen toen ik met mijn ouders buiten de VS rondreisde, maar Maine ligt nog steeds in de Verenigde Staten, voor zover ik weet.

‘Oh, je komt uit Charleston.’ Hij knikt. ‘Geen wonder.’

‘Hoezo, geen wonder?’

Hij stopt voor een deur. ‘Niets.’

‘Nee, vertel.’ Ik hoop maar dat hij me geen boerenkinkel of onverdraagzame trut vindt, wat sommige mensen schijnen te denken van iedereen die ten zuiden van New York woont.

‘Je lijkt gewoon anders.’

‘Oppervlakkig?’

‘Huh?’

Ik staar een secondelang naar mijn voeten, ontzet dat ik dat zojuist hardop zei. ‘Niets. Sorry.’

Hij lijkt het niet erg te vinden. ‘Dus als je ergens informatie over nodig hebt, vraag het mij gewoon. Ik zit op cross-country en basketbal, en ik zit in een paar clubs en ik ben de klassenvoorzitter, dus als je ergens lid van wilt worden, laat het me maar weten. Ik zorg wel dat je erbij komt.’ Hij knipt met zijn vingers. ‘Sorry. Dat klinkt suf.’

‘Nee. Het is wel... fijn. Je bent een beetje een uitslover, hè?’

‘Het heeft geen zin om te proberen niet met je hoofd boven het maaiveld uit te komen, weet je? Je moet macht grijpen waar je kan.’ Hij schudt zijn hoofd bij die woorden. ‘Dat klinkt afschuwelijk. Ik

bedoel gewoon... je moet doen wat je kunt om vooruit te komen, om op de universiteit te komen, dat soort dingen. Nou, we zijn er.'

Hij grijnst een beetje scheef als we ons naar een deuropening van een klaslokaal draaien. Daarachter zitten mensen met hun spullen te rommelen, proppen zichzelf in stoelen, roddelen over allerlei dingen die ik niet begrijp. Ze hebben allemaal Gap-kleding aan en zo'n *casual look* alsof ze hierna in het winkelcentrum gaan chillen, behalve dat alle jongens werklazzen dragen. Er zijn een paar jongens die flanel en zwarte sweatshirts dragen. En hier sta ik dan in mijn afgedragen spijkerbroek met vredestekens. Ik haal diep adem. Ik heb geen enkele kans om erbij te gaan horen, en al helemaal niet omdat ik halverwege het jaar op school kom. Het is hopeloos.

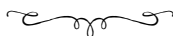
De pijn in mijn binnenste groeit en groeit.

Aurorafobie, het noorderlicht maakt je bang.

Autodysomofobie, je bent bang voor mensen die vies ruiken.

Automatonofobie, buiksprekerpoppen jagen je angst aan.

Automysofobie, vies zijn is het einde van de wereld. Autofobie, je bent bang voor jezelf.

Gemene Megan zit niet in mijn mentorklas, maar wel in mijn Spaanse les. Ian zet me daar ook voor de deur af en ze kijkt ons argwanend aan. Ik zweer het: als ze een kat was, zou ze sissen.

'Ik vind het echt niet erg als ik je naar je scheikundeles moet brengen,' zegt Ian voor de vierde keer. 'Ik bedoel, ik wil niet dat je verdwaalt of zo.'

'Oké. Ja. Bedankt, wie is dat meisje?' Ik knik naar Megan.

'Megan Crowley.'

Ik ga op mijn tenen staan en fluister in zijn oor: 'Ik denk dat ze me haat.'